

EL PATRIMONI ÉS UNA CONSCIÈNCIA

Mirem endarrere, però sense rancúnia. Una tempesta i un fort aiguat varen enderrocar una torre de la muralla de Pals, ja no resistent pel pes de la història. L'Ajuntament d'aquell poble es va vendre les pedres per 50 pessetes. Això era l'any 1933. Només feia dos anys, aleshores, que a la Gran Via de Girona hi havia hagut festassa amb els presidents Manuel Azaña i Francesc Macià per arrencar amb un picot de plata una pedra símbol de l'enderroc de les muralles que tancaven la ciutat. Les 50 pessetes de Pals i el picot de l'autoritat a Girona tenien una cosa en comú: eren signe d'un temps en què el patrimoni col·lectiu es preparava la fosa del seu enterrament. Ara no podem pas encetar el joc d'història-ficció sobre què haurien estat els pobles i ciutats si haguessin conservat tot els bens patrimonials en la seva puresa original. Senzillament, el concepte de patrimoni ha anat canviant. En l'àmbit europeu es va començar a treballar i definir el patrimoni a partir que patrimoni és tota la cultura material que ha d'incloure l'arqueologia clàssica, les pedres, per entendre'ns, s'hi ha afegit l'arqueologia industrial, és a dir tots els testimonis de l'innovació servida per les màquines (de la Revolució Industrial), també és patrimoni el paisatge natural, les tradicions populars, els museus i centres afins que dediquen espais i voluntats a la conservació i difusió d'allò que conserven. Fins aquí seria la visió física del patrimoni. Però primfilant més, arribaríem a definir-lo com allò que ajuda a les persones a identificar-se amb una terra. Quan Girona havia aspirat a la nominació de «patrimoni cultural de la Humanitat» saltaven notícies de realitzacions preparatòries, creació de clima i coixí informatiu i divulgatiu. Quan en aquella ocasió no es va aconseguir la nominació, la consciència que Girona és un patrimoni irrepetible va continuar i continua. Pere Bech, un escriptor gironí massa oblidat, va ser el primer de dir que l'arc de la casa Agullana «és més que un arc, és la confusa història que no sabem ben bé, però que és ben nostra». Ho va escriure l'any 1951, quan a la ciutat encara li encaixava allò de «grisa i negra». Aquest afecte de Pere Bech coincideix amb un pensament de Montserrat Roig sobre el patrimoni: «Les ciutats són com les persones: és bo que ens amaguin secrets». És bo per als ciutadans imaginar possibles descobertes del patrimoni per a identificar-se amb una terra. Quan passo pel carrer de les Ballesteries i per la pujada de Sant Feliu «miro» amb la fantasia un llenç de muralla que les cases actuals amaguen i insinuen. El Temps de Flors d'aquest any 2018 ens ha permès entrar als Jardins del campaner, pujant el carrer dels Manaies, i sortir a un espai meravellós, situat al peu del Museu de la Catedral, i amb vistes a les grandiositats fins a Rocacorba, una vertadera descoberta pels gironins que ens entusiasma aquest joc de tenir sempre quelcom per descobrir a la ciutat-sorpresa de les nostres infàncies massa limitades. Els qui gestionen la riquesa inacabable del patrimoni des de les mirandes tècniques i universals acostumen a fer unes recomanacions pel seu tractament, que són gestió, documentació i difusió. Qualsevol dinamització cultural sobre el patrimoni ha de passar per les ciències modernes adients que hauran d'oferir propostes adequades al territori; propostes que han d'observar, primerament aquells professionals més actors i autors de certes reformes, que a vegades poden deixar-hi massa segell personal a les obres. Tornem a dir aquell sentiment fonamental sobre els elements del patrimoni: «són ben nostres».

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/05/31/patrimoni-consciencia/916705.html?utm_source=rss